

התחממות גלובלית

הוא יושב בניו יורק אבל מתלהב משרונה, ולמרות שטרמפ מסמל בשבילו את כל הרוע בעולם הוא היה שמח לעצב בשבילו מחדש את הבית הלבן. עם פתיחת מלון הפוליהאוס שעיצב בתל אביב, פגשנו את **קארים ראשיד** לריאיון על עתיד ורוד יותר לעיצוב הבינלאומי

נמרוד דביר, ניו יורק

מלון הפוליהאוס בתל אביב. צילום: יעל אנגלרטר

“פעם לבשנו בגדים כדי לשחק משחק. כיום לאנשים נמאס להעמיד פנים. הקז’ואליזם גרם לכך שגם המנכ”ל וגם העובדים באים עם טי שירט של יוניקלו ומרגישים בנוח. זו המציאות שאני שואף אליה, זה העולם שאני מקווה לעזור לבנות. בזכות הקז’ואליזם אנחנו יכולים להיות כנים עם עצמנו ועם האחר, לקבל אחד את השני בתור מי שאנחנו ולא התפקיד שאנחנו משחקים. אני חושב שכל העולם נע בכיוון הזה. עוברת על העולם תקופה של ‘כנות חדשה’, זה עידן של שקיפות שאני רואה בכל מדיום סביבי. למשל בארכיטקטורה: כולם בונים היום בזכוכית. פעם היינו שמים קירות בטון ומלא מחיצות, היום אנחנו מנסים שתהיה כמה שפחות הפרדה בינינו ובין העולם. את הכנות העיצובית הזו ניסיתי

בחלל הפתוח בקומת הקרקע יושבים מעצבים צעירים בעמדות אישיות עטופות אורות ניאון, כשהם עמלים על הפרויקטים השונים שראשיד מעורב בהם ברחבי העולם. סביבם פזורים ארונות זכוכית עם מקבץ מעבודותיו הידועות, מה שנותן למקום תחושה של מיני-מוזיאון: בקבוקים חלליים שעיצב לפפסי, פח ניירות שנמכר במיליוני יחידות, מוצרי קוסמטיקה ובשמים לקנוו ואסתי לאודר ואפילו מכסי ביוב ונעלי התעמלות. עמדת העבודה האישית שלו ממוקמת קומה מעל ומשקיפה על הכל. הוא דופק איחור של שעה לריאיון, למרות שהוא גר דלת ליד, ובכל זאת, כשהוא מגיע בסוף ברור שמדובר בכוכב משופשף שיועד לכבוש בקלילות עם שארם ולוק הורס. הוא לבוש כולו בלבן, מהנעליים בעיצוב אישי ועד לציפורניים משוחות בלק, מכוסה בקעקועים אלגנטיים ומתחזק פיגורה שגורמת לו להראות צעיר בעשור לפחות מ־56 שנותיו. הוא גם מתגלה כאיש שיחה מרתק ששולף תובנות קיומיות בקצב מסחרר. לדוגמה, הוא מנצל את הלבוש הפשוט שלו לאמירה חברתית שמתקשרת גם למלון הפוליהאוס: “אני קורא לתקופה הנוכחית עידן הקז’ואל”, הוא אומר. “תראה איך אתה ואני לבושים. אנשים היום זורקים הצדה את הפורמליות הכבדה, לחליפה ולעניבה אין משמעות יותר. זה סוג של מדים שבימינו אין להם מקום”.

אתה יוצא פה נגר אופנה?

“הבעיה שלי באופן כללי עם סטייל היא שהוא לא כן. פעם לבשנו בגדים כדי לשחק משחק. כיום לאנשים נמאס להעמיד פנים. הקז’ואליזם גרם לכך שגם המנכ”ל וגם העובדים באים עם טי שירט של יוניקלו ומרגישים בנוח. זו המציאות שאני שואף אליה, זה העולם שאני מקווה לעזור לבנות. בזכות הקז’ואליזם אנחנו יכולים להיות כנים עם עצמנו ועם האחר, לקבל אחד את השני בתור מי שאנחנו ולא התפקיד שאנחנו משחקים. אני חושב שכל העולם נע בכיוון הזה. עוברת על העולם תקופה של ‘כנות חדשה’, זה עידן של שקיפות שאני רואה בכל מדיום סביבי. למשל בארכיטקטורה: כולם בונים היום בזכוכית. פעם היינו שמים קירות בטון ומלא מחיצות, היום אנחנו מנסים שתהיה כמה שפחות הפרדה בינינו ובין העולם. את הכנות העיצובית הזו ניסיתי

ראשיד-לנד

כמה עשרות מיליוני דולר). ושתיים, שמדובר בממלכה שכולה ראשיד-לנד. הכל במקום עוצב על ידי ראשיד, אבל באמת הכל, מהספות הוורודות בכניסה (הצבע האהוב עליו וסימנו המסחרי), דרך השירותים העתידיניים ועד בקבוקי המים ומתקני נייר הרבק על השולחנות. הכל בוורוד ולבן, בסגנון פופי, זוהר וכמעט טראשי לעתים.

את חוויית הפגישה עמו נראה שראשיד הקפיד להפיק היטב. הריאיון מתקיים בסטודיו הגדול שלו בשכונת הלז קיטשן (Hell’s Kitchen) במנהטן, שאליו צמוד הבית הפרטי המרשים שבו הוא גר עם אשתו ובתו בת ה־3 וחצי. שני דברים בולטים מיד: אחת, שכנראה מדובר באיש עשיר (בית פרטי פלוס סטודיו ענק בלב מנהטן הם עניין של

איך הגעת בכלל לעצב מלון בתל אביב? “קיבלתי אימייל משום מקום ובעיתוי טוב מאוד. בכל מקרה תכננתי להגיע לישראל להעביר הרצאה, אז נפגשתי עם היזמים. מאוד אהבתי את הבניין, באוהאוס משנת 1937. ישר ראיתי שיש שם אנרגיה”.

אהבת את העיר? את העיצוב הישראלי? “כן, אני מכיר את העיר טוב יחסית, הסתובבתי בה הרבה. מאוד התרשמתי ממתחם שרונה, למשל, חשבתי שעשו שם עבודה מוצלחת. אהבתי בתל אביב את השילוב של מקום קטן עם אווירה של בירה אורבנית. אני מאוד אוהב את השילוב של האינטימיות והגלובליות, וניסיתי לתפוס אותו גם במלון”.

האחרונות אני מתעניין בעיצוב בניינים כי זה הכי קרוב לזה. אבל זו עבודה בלתי צפויה: כשמתכננים חלל, אף פעם אי אפשר לדעת מה תהיה התוצאה הסופית. אפשר לדעת מה יהיה צבע הקירות או איך יסודרו החדרים, אבל יש מרכיב רגשי, אווירתי, שאותו אף פעם אי אפשר לחזות. המטרה שלי היא ליצור אנרגיה ייחודית, ותמיד אני במתח אם היא תגיע”.
ובפוליהאוס הצלחת? “לדעתי כן, אבל אל תשאל אותי. צריך להיות שם בשביל החוויה. התמונות לא עושות עם המקום חסד”.

ל הנייר קארים ראשיד הוא מעצב תעשייתי מוביל, אי שם לצד פיליפ סטארק ומרסל וונדרס (המגזין “טיים” אף הכתיר אותו כמעצב המשפיע ביותר באמריקה). בפועל, ממש כמו אירית רחמים או עמוד הפייסבוק של מירי רגב, ראשיד בעצם תופס מעצמו מעצב אווירה. בתור שכזה, הוא יודע היטב שאלוהים לא נמצא בפרטים הקטנים אלא בווייב הכללי, ביצירת חוויה שגדולה מסכום רהיטיה. אנחנו נפגשים בסטודיו שלו במנהטן כדי לדבר על פרויקט העיצוב החדש שלו, מלון הבוטיק הפוליהאוס שנפתח לאחרונה במרכז תל אביב. “החלום האולטימטיבי שלי הוא בעצם לעצב כוכב לכת”, הוא צוחק. “הכי הייתי רוצה להתחיל עולם חדש ולעצב בו את הכל. ריאליטי, בשנים

”טראמפ מסמל עבורי את כל מה שרע כיום בעולם. הוא מפחיד אותי עם ההצהרות הסמייגזעניות, קוואזי־מיזוגיניות שלו. זה כאילו שנתנו לילד קטן לשחק בכוח עצום”

הסטודיו של ראשיד במנהטן. צילום: Stanislas Liban

טריטוריאליות, דת, מלחמות. הדברים האלה הולכים להיעלם בגלל שהעולם יהפוך להיות לגמרי מחובר. הקישוריות שנוצרת היא מדהימה, הדיגיטל יעלים את הגזענות. טכנולוגיה מאפשרת לנו להתחבר ולהתקדם”.

דיל הזול

בתור שגריר של קישוריות שוכרת גבולות, נחשו מה הוא חושב על הנשיא דונלד טראמפ. **”טראמפ מסמל עבורי את כל מה שרע כיום בעולם. הוא מפחיד אותי עם ההצהרות הסמייגזעניות, קוואזי־מיזוגיניות שלו. זה כאילו שנתנו לילד קטן לשחק בכוח עצום”.**

הייתי מעצב לו את אחד הבתים? היית עושה ריפרש לבית הלבן?

”הוא בחיים לא יבקש ממני דבר כזה, אבל כן הייתי שמח לעצב מחדש את הבית הלבן. לא עבורו, עבור העם האמריקאי. הבית הלבן מבחינתי שייך לימי הביניים. זה בדיוק הפאסון שאני מדבר עליו. מגוחך בעיניי שבשנת 2017 הבית הלבן הוא כולו שנדלירים ורהיטים כבדים. מה הקשר בין זה ובין התקופה שאנחנו חיים בה? כלום. זה מבחינתי חוסר כנות”. אם

כבר מדברים על אחרים, יש מקום לעצור רגע לקצת ביקורת עצמית. למשל, בניגוד להדר של החדר הסגלגל, שיטוט בסטודיו של ראשיד מעלה מדי פעם תחושה קלה של ציפיות. מחשבה שעברה בראשי יותר מפעם אחת בקשר לעיצוביו, היא שהרבה מהדברים מזכירים מתנות חג שנרכשו

שלי היא לתקשר את העידן הדיגיטלי דרך מוחשיות, להעביר את המסר של הדיגיטל דרך האנלוג. אני מסתכל על תחילת העולם ועל מגדל בבל. ניתנו לנו אז שפות שונות כדי שלא נוכל לתקשר אחד עם השני ולהגיע לאלוהים. והנה פתאום שוב יש לנו שפה אחת. הלכנו במעגל ענק. אנחנו צועדים שוב לכיוון עולם אחד, כפר גלובלי, שבו החומות והגבולות נעלמים. זה לא יקרה בתקופת חיינו, אבל האנושות תגיע לבסוף לשם, לנקודה שבה כולנו שוב גזע אחד. אנחנו בהתחלה של התהליך הזה. זו אבולוציה טבעית, זו הדרך בה אנחנו אמורים ללכת. גם הסקפטים, האנרכיסטים, המתנגדים, לא יצליחו לעצור את התהליך הזה. אין ברירה”.

יש כאלה שיטענו הפוך, שהעתיד הוא חזרה לתקופת המערות.

”אני לא מסכים. לדעתי לא צריך להתנגד למהפכה שמגיעה, להפך, צריך לשתף עם זה פעולה כמה שיותר. אם נחבק את העידן הדיגיטלי נוכל במהירות להתגבר על כל מה שאני קורא לו ‘בולשיט אנלוגי’ שעוצר אותנו. בולשיט אנלוגי, בעיניי, זה

ליישם גם בפוליהאוס, היא חלק מעידן המידע הדיגיטלי שבו אנחנו חיים כיום. המלון, ובכלל העבודה שלי, משדרים קישוריות. זה משהו שאני אוכססיבי לגביו בעבודה שלי”.

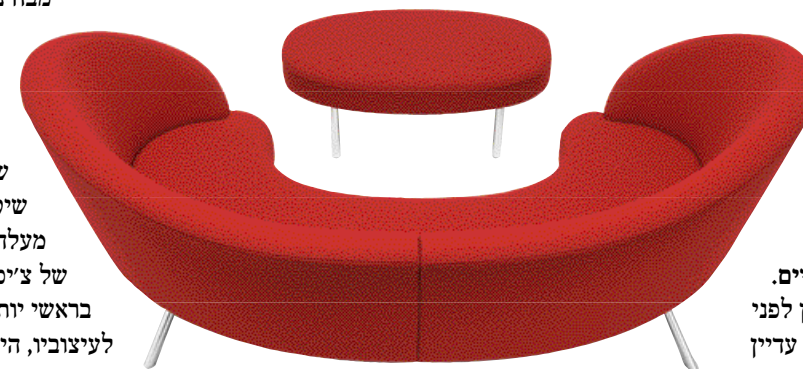
זו בעצם אג’נדת העיצוב שלך?

”זה משהו שמתפתח אצלי ב־20 השנה האחרונות. מאז שקיבלתי את המחשב הראשון שלי, אפל, בסוף שנות ה־80 הרגשתי שהעידן הדיגיטלי הולך להתעצם ולשנות אותנו בכל מישורי החיים. זה לקח זמן, אבל לדעתי עכשיו אנחנו בנקודה הזו שהיא בעצם ראשיתה של תקופה חדשה. אני אוהב להגיד שכיום אנחנו באיונירס (Bioneers), שילוב של Pioneers (חלוצים) ו־Binary (בינארי). עד היום הקמנו את העולם האנלוגי ועכשיו אנחנו עוברים לעולם הדיגיטלי”.

רק עכשיו?

”העידן הדיגיטלי הוא בסך הכל בן 40, זה לא הרבה זמן. יש עדיין בלבול איך לשלב טכנולוגיה בחיינו, איך מסתגלים אליה. אנחנו מפחדים עדיין מהעתיד, בין השאר באשמת הוליווד שאוהבת להראות לנו עתיד קודר ועגום. לדעתי זה לא יהיה ככה. הכל ילך וישתפר, יהיה יותר טוב. זה כל כך ברור בעיניי מה שהולך להיות, ואלו הדברים שאני מרגיש צורך לדבר עליהם בעבודה שלי”.

אבל אם העתיד הוא בדיגיטל, אז בעצם לא יהיה צורך בעבודה שלך, כי כולך במוחשיות, בעיצוב מוצרים פיזיים. “נכון, אבל כולנו נמות הרבה זמן לפני שזה יקרה. בעתיד הקרוב אנשים עדיין צריכים את המימד הפיזי. האג’נדה

Effect Orgy n90. צילום:

בקבוקי בושם שראשית עיצב לקנזו

בחנות סוהו בדיזנגוף סנטר עבור הדודה מרעננה. במפתיע, לראשית אין בעיה עם הלוק הזול. להפך, הוא מתגאה בו: "הרצפה פה היא 100 אחוז עץ ממוחזר שעולה 2 דולרים למטר רבוע", הוא מרים. "אף אחד לא יכול להתחרות במחיר הזה. אני מעצב עם זה כי זה זול. בלי מסמרים, מניחים, בום בום בום, וזה מוכן. הקירות שלי הם מזכוכית או הדפסים שאני מדפיס לכד ובמהירות. החומרים הזולים והטכנולוגיה הנגישה מייצגים עבורי את היום". עוד אג'נדה עיצוב היא המחויבות שלו לאיכות הסביבה. "כל המוצרים שלי הם 100 אחוז ממוחזרים ומתכלים, בלי חומרים רעילים. אני מאמין גדול שמעצבים צריכים להיות אחראים כלפי הסביבה שבה הם עובדים".

דווקא לא הייתי מקשר את העיצוב שלך עם קיימות ומיחזור.

"רוב האנשים עושים את הטעות הזו לגביי, רק בגלל שהעיצוב שלי צבעוני. זו הסיבה היחידה. היום זה הפך לנושא חם, אבל אני תמיד הייתי ככה. הייתי ילד כשהתחיל גל המודעות לסביבה. גדלתי בקנדה שהיא אחת מהמדינות המובילות בעולם בכל מה שקשור לחשיבה אקולוגית. כשהלכתי שם לאוניברסיטה, זה כל מה שדיברנו עליו".

גם פה יש לו בטן מלאה: "מה שקורה בעולם העיצוב כיום מבחינת איכות הסביבה זה גם בעיניי דוגמה לחוסר כנות", הוא אומר. "בהמון מסעדות כיום הכל מעץ, השולחנות, הכיסאות, ואז אנשים חושבים 'א, טבע'. אבל מה שהם לא יודעים זה שהדרך שבה העצים האלה מעובדים מאוד בזבזנית באנרגיה או שהחומרים שיש ברהיטים האלה רעילים הרבה יותר מפלסטיק. זה שקר. כל פעם שאני פותח מגזין שמציג 'רהיטים אקולוגיים' שעשויים מעץ אני מתעצבן. אנשים לא יודעים שבהמון רהיטים כאלה יש חומרים נורא רעילים, מסרטנים אפילו. מצד שני, הכיסאות שאני מעצב הם גם זולים, גם פרקטיים, גם ידידותיים לסביבה, גם מודולריים, גם נוחים. וברגע שנמאס מהם אפשר לטחון אותם ולייצר מהם משהו חדש. עוד משהו שמעצבן אותי זה הסטייל התעשייתי שגם מאוד אופנתי עכשיו. בחודשים האחרונים ויתרתי על שלושה פרויקטים גדולים לעיצוב מסעדות כי הם רצו את המגורות התלויות עם חוטי הלהט, את שרפרפי המתכת. מה טוב בזה? זה הרי נוראי לסביבה. למה לא משתמשים במקום בתאורת לד שמחזיקה 40 שנה? זה סטייל מזויף, מרמים את הצרכן. אנחנו צריכים להיות חיים

"הרצפה פה היא 100 אחוז עץ ממוחזר שעולה 2 דולרים למטר רבוע, אף אחד לא יכול להתחרות במחיר הזה. אני מעצב עם זה כי זה זול. בלי מסמרים, מניחים, בום בום בום, וזה מוכן"

פשוטים, מהירים ונוחים. במקום לכרות עצים ולשרוף אנרגיה לייצר רהיטים".

למה לדעתך אנשים לא מבינים את הנקודה הזו,

בהתחשב במהפכת המידע?

"זו גם מגרעה של העידן הדיגיטלי. אנשים כיום הם לרוב שטחיים. אנחנו רק נוגעים בפני השטח, אבל לא חופרים לעומק. בפייסבוק למשל, כל פעם שאני מפרסם משהו רציני יש לי שבעה לייקים. אבל אם אני שם תמונה מטופשת של חתולים אני מקבל 3,000. השטחיות הזו גורמת לכך שאנשים יכולים לזייף אידיאולוגיית 'חשיבה אקולוגית' בלי באמת להבין מה טוב לסביבה".

מה העתיד שאתה מתכנן לעצמך בקריירה?

"אני תמיד מנסה לעשות דברים שלא נגעת בהם בעבר. עשיתי כבר מאות כיסאות ושולחנות, אני רוצה דברים חדשים, כאלו שצריכים אותם. אני רוצה לעצב מוצרים עבור אנשים בעלי מוגבלויות וצרכים מיוחדים, לאוכלוסייה המבוגרת ולקשישים. אני מרגיש שזה שוק שלא מספיק מתייחסים אליו למרות שיש בו המון פוטנציאל. כל הבייבי בומרז כבר מעבר לגיל 60. אחוז האוכלוסייה המבוגרת, שאני מתחיל להחשיב את עצמי כחלק ממנה, נמצא בשיא חסר תקדים. ומאחר שגדלנו עם מוצרים מדליקים וחדשניים, אנחנו רוצים שיהיו לנו כאלה גם כשאנחנו מזדקנים. אימא שלי בת 84, ואין בשוק כמעט דברים קוליים ומעוצבים בשבילה".

"צבע של בנות"

למרות השם, ראשית, יליד מצרים, מדגיש שהוא לא מרגיש שום קשר למזרח התיכון. "אין לי חיבור אישי לתרבות ולאזור, אין לי קשר לתרבות הערבית. אני לא

מרגיש כלום כלפיה.

עזבתי את מצרים בגיל שנתיים ואת רוב חיי העברתי בקנדה ובארצות הברית. מאז שעזבנו את מצרים לא היה לי או למשפחה שלי קשר למקום. אבא שלי מעולם לא חזר לשם, אף פעם לא דיברנו ערבית בבית. תמיד שואלים אותי אם אני מוסלמי ואני עונה שאני לא מאמין בדת. מבחינתי אני קנדי, זו המדינה שבה גדלתי, שבה הלכתי לאוניברסיטה ולמדתי עיצוב. שם ספגתי את הערכים שמובילים אותי בחיים".

ערכים שאתה מנחיל כיום לבתך?

"הבת שלי בת 3 וחצי ואני מנסה לבלות אתה כל יום כמה שיותר. זה נוח שהבית שלי צמוד למקום העבודה", הוא צוחק. "פילוסופיית החינוך שלי מבוססת על שני עקרונות בסיסיים: הראשון הוא 100 אחוז כנות. היא כבר יודעת שאין סנטה קלאוס, שיש מוות ושבסוף כולנו נזדקן ונמות. אני מרגיש שהכנות עוזרת לה לגדול חכמה יותר. העיקרון השני הוא לא ליפול לקלישאות, בעיקר במה שקשור למגדר - אין כללים בלהיות גבר ואישה, החוקים של נסיכים ונסיכות אצל דיסני הם בולשיט. אני לא רוצה שהיא תגדל במחשבה שיש נסיך שיבוא להציל אותה".

ועדיין, ורוד הוא הצבע האהוב עליך.

"כי ורוד הוא צבע יפהפה, חיובי, מדהים בעיניי. אני אוהב אותו דווקא בגלל החוקיות הטיפשית שקובעת שהוא 'צבע של בנות'. אני מוציא לה לשון. אני רוצה לשבור את המוסכמות, ואני עושה זאת בוורוד". ♦

בורס - Aitali KX

התחממות גולבלית

היושב בניו יורק אבל מתלהב משרונה, המאמץ מסמל בשבילו את כל הרוע של המלחמה לעצב בשבילו מחדש את הבית. מלון הפוליהאוס שעיצב בתל אביב בשנות ה-70, **ראשיד לריאיון** על עיצוב הבית, ניו יורק

ל הנייר קארים ראשיד הוא מעצב תעשייתי מוביל, אי שם לצד פיליפ סטארק ומרסל וונדרס (המגזין "טיים" אף הכתיר אותו כמעצב המשפיע ביותר באמריקה). בפועל, ממש כמו אירית רחמים או עמוד הפייסבוק של מירי רגב, ראשיד בעצם תופס מעצמו מעצב אווירה. בתור שכזה, הוא יודע היטב שאלוהים לא נמצא בפרטים הקטנים אלא בווייב הכללי, ביצירת חוויה שגדולה מסכום רהיטה. אנחנו נפגשים בסטודיו שלו במנהטן כדי לדבר על פרויקט העיצוב החדש שלו, מלון הבוטיק הפוליהאוס שנפתח לאחרונה במרכז תל אביב. "החלום האולטימטיבי שלי הוא בעצם לעצב כוכב לכת", הוא צוחק. "הכי הייתי רוצה להתחיל עולם חדש ולעצב בו את הכל. ריאלית, בשנים האחרונות אני מתעניין בעיצוב בניינים כי זה הכי קרוב לעצב עולם. אבל זו עבודה בלתי צפויה: כשמתכננים חלל, אף פעם אי אפשר לדעת מה תהיה התוצאה הסופית. אפשר לדעת מה יהיה צבע הקירות או איך יסודרו החדרים, אבל יש מרכיב רגשי, אווירתי, שאותו אף פעם אי אפשר לחזות. המטרה שלי היא ליצור אנרגיה ייחודית, ותמיד אני נשמת אם היא תגיע".

האוס הצלחת? "אני חושב שכן, אבל לא יודע לומר לך מה הסיבה. אולי זה בגלל שיש לי חזון, או נפגשתי עם אהבתי את הבניין, באוהאוס משנת 1937 ראתי שיש שם אנרגיה".

אהבת את העיר? את העיצוב הישראלי? "כן, אני מכיר את העיר טוב יחסית, הסתובבתי בה הרבה. מאוד התרשמתי ממתחם שרונה, למשל, חשבתי שעשו שם עבודה מוצלחת. אהבתי בתל אביב את השילוב של מקום קטן עם אווירה של בירה אורבנית. אני מאוד אוהב את השילוב של האינטימיות והגולבוליות, וניסיתי לתפוס אותו גם במלון".

את חוויית הפגישה עמו נראה שראשיד הקפיד להפיק היטב. הריאיון מתקיים בסטודיו הגדול שלו בשכונת הלז קיטשן (Hell's Kitchen) במנהטן, שאליו צמוד הבית הפרטי המרשים שבו הוא גר עם אשתו ובתו בת ה-3 וחצי. שני דברים בולטים מיד: אחת, שכנראה מדובר באיש עשיר (בית פרטי פלוס סטודיו

"עוברת על העולם תקופה של 'כנות חדשה', זה עידן של שקיפות שאני רואה בכל מדיום סביבי. למשל בארכיטקטורה: כולם בונים היום בזכויות. פעם היינו שמים קירות בטון ומלא מחיצות, היום אנחנו מנסים שתהיה כמה שפחות הפרדה בינינו ובין העולם"

תראה איך אתה ואני לבושים. אנשים היום זורקים הצדה את הפורמליות הכבדה מפעם, לחליפה ולעניבה אין משמעות יותר. זה סוג של מדים שבימינו אין להם מקום".

אתה יוצא פה נגד אופנה?

"הבעיה שלי באופן כללי עם סטייל היא שהוא לא כן. פעם לבשנו בגדים כדי לשחק משחק. כיום לאנשים נמאס להעמיד פנים. הקונצ'רטים גרם לכך שגם המנכ"ל וגם העובדים באים עם טי שירט של יוניקלו ומרגישים בנוח. תרבות הקונצ'רל שינתה את השעון, אנחנו לא חיים יותר בין 9 ל-5, אנשים יכולים היום לעבוד בכל מקום ובכל שעה. זו המציאות שאני שואף אליה, זה העולם שאני מקווה לעזור לבנות. בזכות הקונצ'רטים אנחנו יכולים להיות כנים עם עצמנו ועם האחר, לקבל אחד את השני בתור מי שאנחנו ולא התפקיד שאנחנו משחקים. למשל,

אתמול נפגשתי עם עורך הדין שלי. פעם עורכי דין היו טיפוסים מעונבים, היום הוא הגיע עם מק-בוק וסניקס נייקי פאנקיות, כמו הבחור הקולי הניו יורקרי שהוא. וזה גורם לי להרגיש יותר טוב, כי הוא כן איתי. הפגישה היא בינינו, האנשים האמיתיים, ולא עם הפאסון או התחפושת שפעם הייתה עומדת באמצע. תראה אותנו, אתה ואני בעצם לבושים אותו סטיל. זה מיד מנצל את הלבוש הפשוט שלו (ושל האנשים האחרים) חברתית שמתקשרת גם למלון הפוליהאוס. "אנחנו חיים היום בעולם רך", הוא אומר, "אני קורא לתקופה הנוכחית עידן הקונצ'רל".

”אנחנו מפחדים עדיין מהעתיד, בין השאר באשמת הוליווד שאוהבת להראות לנו עתיד קודר ועגום. לדעתי זה לא יהיה ככה. הכל ילך וישתפר, יהיה יותר טוב. זה כל כך ברור בעיניי מה שהולך להיות, ואלו הדברים שאני מרגיש צורך לדבר עליהם בעבודה שלי”

לקרובים יותר. אני חושב שכל העולם נע בכיוון הזה. עוברת על העולם תקופה של ‘כנות חדשה’, זה עידן של שקיפות שאני רואה בכל מדיום סביבי. למשל בארכיטקטורה: כולם בונים היום בזכוכית. פעם היינו שמים קירות בטון ומלא מחיצות, היום אנחנו מנסים שתהיה כמה שפחות הפרדה בינינו ובין העולם. את הכנות העיצובית הזו ניסיתי ליישם גם בפוליהאוס, היא חלק מעידן המידע הדיגיטלי שבו אנחנו חיים כיום”, הוא אומר. “המלון, ובכלל העבודה שלי, משרדים קישוריות. זה משהו שאני אובססיבי לגביו בעבודה שלי.”

זו בעצם אג’נדה העיצוב שלך? “זה משהו שמתפתח אצלי ב-20 השנה האחרונות. מאז שקיבלתי את המחשב

ועגום. לדעתי זה לא יהיה ככה. הכל ילך וישתפר, יהיה יותר טוב. זה כל כך ברור בעיניי מה שהולך להיות, ואלו הדברים שאני מרגיש צורך לדבר עליהם בעבודה שלי.” אבל אם העתיד הוא בדיגיטל, אז בעצם לא יהיה צורך בעבודה שלך, כי כולך במוחשיות, בעיצוב מוצרים פיזיים.

”נכון, אבל כולנו נמות הרבה זמן לפני שזה יקרה. בעתיד הקרוב אנשים עדיין צריכים את המימד הפיזי. האג’נדה שלי היא לתקשר את העידן הדיגיטלי דרך מוחשיות, להעביר את המסר של הדיגיטל דרך האנלוג. אני מסתכל על תחילת העולם ועל מגדל בבל. ניתנו לנו מפות שונות כדי שלא נוכל לתקשר אחד עם האחר, ולהגיע לאלוהים. והנה פתאום שוב פתחתי. הלכנו במעגל ענק. אנחנו חוזרים אל האל, אל האלוהים, אל האלוהים, אל האלוהים. זה לא יקרה

בתקופה הזו, אלא בעתיד. אנחנו צריכים לשם, לנקודת המפגש, לנקודת המפגש. אנחנו בהתחלה שואלים את האלוהים, טבעית, זו הדרך בה אנחנו מתחברים אליו. גם הסקפטים, האנרכיסטים, והאנרכיסטים יצליחו לעצור את התהליך הזה. אף אחד לא יש כאלה שיטענו הפוך, שהעתיד הוא חזרה לתקופת המערות.

”אני לא מסכים. לדעתי לא צריך להתנגד למהפכה שמגיעה, להפך, צריך לשתף עם זה פעולה כמה שיותר. אם נחבק את העידן הדיגיטלי נוכל במהירות להתגבר על כל מה שאני קורא לו ‘בולשיט אנלוגי’ שעוצר אותנו. בולשיט אנלוגי, בעיניי, זה טריטוריאליזם, דת, מלחמות. הדברים האלה הולכים להיעלם בגלל שהעולם יהפוך להיות לגמרי מחובר. הקישוריות שנוצרת היא מדהימה, הדיגיטל יעלים את הגזענות. טכנולוגיה מאפשרת לנו להתחבר ולהתקדם”.

בתור שגריר של קישוריות שוברת גבולות, נחשו מה הוא חושב על הנשיא החדש דונלד טראמפ. “טראמפ מסמל עבורי את כל מה שרע כיום בעולם”, ראשיד מטנף בכיף. “הוא מפחיד אותי עם ההצהרות הסמי-גזעניות, קוואזי-מיוזוגניות שלו. זה כאילו שנתנו לילד קטן לשחק בכוח עצום”.

הייתי מעצב לו את אחד הבתים? היית עושה ריפרש לבית הלבן? “הוא בחיים לא יבקש ממני דבר כזה, אבל כן הייתי שמח לעצב מחדש את הבית הלבן. לא עבורו, עבור העם האמריקאי. הבית הלבן מבחינתי שייך לימי הביניים. זה בדיוק הפאסון שאני מדבר עליו. מגוחך בעיניי

שבשנת 2017 הבית הלבן הוא כולו שנרלירים (נברשות) ורהיטים כבדים, מה הקשר בין זה ובין התקופה שאנחנו חיים בה? כלום.

זה מבחינתי חוסר כנות".

אם כבר מדברים על אחרים, יש מקום להזכיר רגע לקצת ביקורת עצמית. למשל, בניגוד להדר של החדר הסגלגל, שיטוט בסטודיו של ראשיר מעלה מדי פעם תחושה קלה של ציפיות. מחשבה שעברה בראשי יותר מפעם אחת בקשר לעיצוביו, היא שהרבה מהדברים מזכירים מתנות חג שנרכשו בחנות סוהו

ברזנגוף סנטר עבור הדודה מרעננה. במפתיע, לראשיר אין בעיה עם הלוק הזול. להפך, הוא מתגאה בו: "הרצפה פה היא 100 אחוז עץ ממוחזר שעולה 2 דולרים למטר רבוע", הוא מרים. "אף אחד לא יכול להתחרות במחיר הזה. אני מעצב עם זה כי זה זול. בלי מסמרים, מניחים, בום בום בום, וזה מוכן לדרך. הקירות שלי הם מזכוכית או הדפסים שאני מדפיס לבד, מה שאני רוצה ובמהירות. החומרים הזולים והטכנולוגיה הנגישה מייצגים עבורי את היום".

עוד אג'נדת עיצוב היא המחויבויות שלו לאיכות הסביבה. "כל המוצרים שלי הם 100 אחוז ממוחזרים ומתכלים, בלי חומרים רעילים. אני מאמין גדול שמעצבים צריכים להיות אחראים כלפי הסביבה שבה הם עובדים".

דווקא לא הייתי מקשר את העיצוב שלך עם קיימות ומיחזור.

"רוב האנשים עושים את הטעות הזו לגביי, רק בגלל שהעיצוב שלי צבעוני. זו הסיבה היחידה. היום זה הפך לנושא חם, זה 'ווג'. אבל אני תמיד הייתי ככה. הייתי ילד כשהתחיל גל המודעות לסביבה. גדלתי בקנדה שהיא אחת מהמדינות המובילות בעולם בכל מה שקשור לחשיבה אקולוגית. כשהלכתי שם לאוניברסיטה, זה כל מה שדיברנו עליו".

גם פה יש לו בטן מלאה: "מה שקורה בעולם העיצוב כיום מבחינת איכות הסביבה זה גם בעיניי דוגמה לחוסר כנות", הוא אומר. "בהמון מסעדות כיום הכל מעץ, השולחנות, הכיסאות, ואז אנשים חושבים 'א, טבע'. אבל מה שהם לא יודעים זה שהדרך שבה העצים האלה מעובדים מאוד בזבזנית באנרגיה או שהחומרים שיש ברהיטים האלה רעילים הרבה יותר מפלסטיק. זה שקר. כל פעם שאני פותח מגזין שמציג 'רהיטים אקולוגיים' שעשויים מעץ אני מתעצבן. אנשים לא יודעים שבהמון רהיטים כאלה יש חומרים נורא רעילים, מסרטנים אפילו.

זה משוגע. מצד שני, הכיסאות שאני מעצב הם גם זולים, גם פרקטיים, גם ידידותיים לסביבה, גם מודולריים, גם נוחים. וברגע שנמאס מהם אפשר לטחון אותם ולייצר מהם משהו חדש. עוד משהו שמעצבן אותי זה הסטייל התעשייתי שגם מאוד אופנתי עכשיו. בחודשים האחרונים ויתרתי על שלושה פרויקטים גדולים לעיצוב מסעדות כי הם רצו את המנורות התלויות עם חוטי הלהט, את שרפרי המתכת. מה טוב בזה? זה הרי נוראי לסביבה. למה לא משתמשים במקום בתאורת לד שמחזיקה 40 שנה? זה סטייל מזויף, מרמים את הצרכן. אנחנו צריכים להיות חיים פשוטים, מהירים ונוחים. במקום לכרות עצים ולשרוף אנרגיה לייצר רהיטים, צריך לחשוב רגע".

למה לדעתך אנשים לא מבינים את הנקודה הזו, בהתחשב במהפכת המידע שכל כך התרגשת ממנה?

"זו גם מגרעה של העידן הדיגיטלי. אנשים כיום הם לרוב שטחיים. אנחנו רק נוגעים בפני השטח, אבל לא חופרים לעומק. זו בעיה שאני רואה בפייסבוק למשל. כל פעם שאני מפרסם משהו רציני יש לי שבעה לייקים. אבל אם אני שם תמונה מטופשת של חתולים אני מקבל 3,000. השטחיות הזו גורמת לכך שאנשים יכולים לזייף אידיאולוגיית 'חשיבה אקולוגית' בלי באמת להבין מה טוב לסביבה".

חורן מבניינים, מה העתיד שאתה מתכנן לעצמך מבחינת קריירה?

"אני תמיד מנסה לעשות דברים שלא נגעתי

"עוברת על העולם של 'כנות חדשה', זהו חלק מהמסע שלי. אני רוצה להראות שאני רואה בכל מדיום סביבי. למשל באמצעות עיצוב. אני רוצה להראות שאני רואה בכל בזכוכית. אנחנו מנסים שתהיה הפרדה בינינו ובין העולם"

בהם בעבר. עשיתי כבר מאות כיסאות ושולחנות, יש יותר מדי רהיטים בעולם, אני רוצה דברים חדשים. באופן כללי, אני רוצה לעצב דברים שצריכים אותם. הייתי רוצה בשנים הקרובות לעצב מוצרים עבור אנשים בעלי מוגבלויות וצרכים מיוחדים, לאוכלוסייה המבוגרת ולקשישים. למשל, הייתי מת לעצב הליכון. אני מרגיש שזה שוק שלא מספיק מתייחסים אליו למרות שיש בו המון פוטנציאל. כל הכייבי בומרז כבר מעבר לגיל 60. אחוז האוכלוסייה המבוגרת, שאני מתחיל להחשיב את עצמי כחלק ממנה, נמצא בשיא חסר תקדים. ומאחר שגדלנו עם מוצרים מדליקים וחדשניים, אנחנו רוצים שיהיו לנו כאלה גם כשאנחנו מזדקנים. אימא שלי בת 84, ואין בשוק כמעט דברים קוליים ומעוצבים בשבילה".

למרות השם, ראשיר, יליד מצרים, מדגיש שהוא לא מרגיש שום קשר למזרח התיכון. "אין לי חיבור אישי לתרבות ולאזור, אין לי קשר לתרבות הערבית. אני לא מרגיש כלום כלפיה. אני בן 56, עזבתי את מצרים בגיל שנתיים ואת רוב חיי העברתי בקנדה ובארצות הברית. מאז שעזבנו את מצרים לא היה לי או למשפחה שלי קשר למקום. אבא שלי מעולם לא חזר לשם, אף פעם לא דיברנו ערבית בבית. תמיד שואלים אותי אם אני מוסלמי ואני עונה שאני לא מאמין בדת. מבחינתי אני קנדי, זו המדינה שבה גדלתי, שבה הלכתי לאוניברסיטה ולמדתי עיצוב, שבה המשפחה שלי חיה עד היום. שם ספגתי את הערכים

שמובילים אותי בחיים".

ערכים שאתה מנחיל כיום לבתך?

"הבת שלי בת 3 וחצי ואני מנסה לבלות אתה כל יום כמה שיותר. זה נוח שהבית שלי צמוד למקום העבודה", הוא צוחק. "פילוסופיית החינוך שלי מבוססת על שני עקרונות בסיסיים: הראשון הוא 100 אחוז כנות. היא כבר יודעת שאין סנטה קלאוס, שיש מוות ושבסוף כולנו נזדקן ונמות. אני לא מחביא ממנה דברים. אני מרגיש שהכנות עוזרת לה לגדול חכמה יותר. העיקרון השני הוא לא ליפול לקלישאות, בעיקר במה שקשור למגדר – אין כללים בלהיות גבר ואישה, החוקים של נסיכים ונסיכות אצל דיסני ואגדות הילדים הם בולשיט. אני לא רוצה שהיא תגדל במחשבה שהיא נסיכה ושיש נסיך שיבוא להציל אותה".

ועדיין, ורוד הוא הצבע האהוב עליך.

"כי ורוד הוא צבע יפהפה, חיובי, מדהים בעיניי. אני אוהב אותו דווקא בגלל החוקיות הטיפשית שקובעת שהוא 'צבע של בנות'. אני מוציא לה לשון. אני רוצה לשבור את המוסכמות, ואני עושה זאת בוורוד". ♦

ברית
29.90 ש"ח

אגרטל
89.90 ש"ח